

Brieven vande overkant

van vrijheid, liefde en transformatie

O s h o

Kan een blinde het licht kennen?

Er is een verschil tussen kennis en weten. Het ene is het vergaren van informatie, eenvoudig een intellectueel verstaan; en het andere is kennis die ervaring is, weten, een levend besef. Het ene is de opeenhoping van dode feiten, het andere is het verstaan van de levende waarheid. Er is een groot verschil tussen de twee – het verschil tussen hemel en aarde, duisternis en licht.

Intellectuele kennis is in feite helemaal geen kennis, het is de illusie van kennis. Kan een blinde het licht kennen? Dat is intellectuele kennis. Deze illusie van kennis verbergt onwetendheid, maar het is enkel een vermomming. In de mazen van zijn woorden en in het rookscherm van zijn gedachten, wordt onwetendheid vergeten.

Maar het vergeten van onwetendheid is dodelijker dan onwetendheid zelf. Waar onwetendheid zichtbaar is, komt er een verlangen om het te boven te komen. Waar onwetendheid onzichtbaar is, wordt het onmogelijk om je ervan te bevrijden. De zogenaamde wijze mens wordt vernietigd door zijn onwetendheid.

Kennis – de ware kennis komt niet van buiten. Wees je goed bewust dat wat van buiten komt geen kennis is, het is informatie. Wees voorzichtig dat je niet in de illusie van kennis komt, want alles wat er van buiten komt, voegt opnieuw een laag toe over het zelf.

Kennis ontwaakt van binnen. Het komt niet, het ontwaakt. Om dit te laten gebeuren moeten we de lagen die het zelf bedekken afpellen, niet iets er aan toevoegen.

Kennis wordt niet verkregen, het wordt ontdekt.

Aangeleerde kennis is informatie, ontdekte kennis is ervaring. Het leven wordt gedwongen overeen te komen met de vorm van de verkregen kennis. Maar dat past niet zo precies, en dus ontstaat er een conflict tussen kennis en leven.

Ons gedrag vormt zich van nature om zich te conformeren aan de ontdekte kennis; het is voor ware kennis niet mogelijk om het spoor in de verkeerde richting te volgen. Zoiets is op deze wereld nog niet voorgekomen.

Ik herinner me een verhaal. Twee wijzen waren op reis, en moesten over erg gevaarlijke paden van een donker woud. Het waren vader en zoon. De zoon liep voorop en de vader achter. Het pad was afgelegen en angstaanjagend. Plotseling hoorden zij de brul van een leeuw. De vader zei tot de zoon: "Verberg je achter mij, er dreigt gevaar." De zoon lachte en bleef voorop lopen. Weer waarschuwde de vader hem. Plotseling stond de leeuw voor hen. De dood was dreigend nabij. De zoon zei: "Als ik niet het lichaam ben, waar is dan gevaar? Is dat niet wat je altijd preekt?" De vader rende weg en schreeuwde: "Dwaze jongen, ga weg bij die leeuw." Maar de zoon wandelde lachend door.

De leeuw greep hem met zijn klauwen. Hij was al gevallen, maar hij zag duidelijk dat dat wat gevallen was, niet zijn 'ik' was. Hij was niet het lichaam en dus kon hij niet sterven. Nu begreep hij wat zijn vader hem altijd gezegd had. En het verschil is enorm. Zijn vader was bedroefd, de tranen sprongen in zijn ogen; maar de zoon was een getuige gebleven, zowel in het leven als in de dood. Hij had geen ellende, geen pijn. Hij bleef onbewogen en los, omdat wat er ook met zijn lichaam gebeurde, aan de buitenkant was. Hijzelf was er op geen enkele manier bij betrokken.

Vandaar dat ik zo duidelijk het verschil benadruk tussen kennis en weten.

Zie het gewoon!

Ik zie God in de natuur zelf. Ik ervaar hem elk moment, elke minuut. Geen enkele ademhaling gaat er voorbij zonder dat ik hem ontmoet. Waar mijn ogen ook mogen gaan, ik vind zijn tegenwoordigheid daar. Wat mijn oren ook horen, het is zijn melodie die er gezongen wordt.

Hij is overal – het is enkel een kwestie van ons vermogen om te zien. Hij is, maar wij hebben de ogen nodig die hem kunnen zien. Wanneer de ogen bereid zijn, manifesteert hij zichzelf overal, elk moment.

Als in de nacht de hemel vol is met sterren, denk dan niet over hen na, maar zie hen. En als de golven dansen op de enorme uitgestrektheid van de oceaan, denk dan niet aan hen, maar zie hen. Als een knop zich opent en bloesem wordt, zie het, kijk alleen maar! Als er geen denken is maar alleen zien, onthult zich een groot geheim en wordt er door de deur van de natuur toegang verkregen tot het geheim dat het goddelijke is.

De natuur is niets meer dan een sluier over God, en alleen zij die weten hoe die sluier op te lichten, raken vertrouwd met de waarheid van het leven.

Een jeugdige zoeker naar de waarheid ging naar een meester. Daar aangekomen, vroeg hij: “Ik wil de waarheid kennen, ik wil religie kennen. Wees zo vriendelijk me te zeggen waar te beginnen.”

De meester zei: “Hoor je het geluid van de waterval van de nabijgelegen berg?”

De jongeling antwoordde: “Ik hoor het duidelijk.”

De meester zei: “Begin dan daar, ga vandaar naar binnen. Daar is de deur.”

Werkelijk, de ingang is zo nabij – in de watervallen die naar beneden komen van de bergen, in de bladeren van de bomen die wiegen in de wind, in de zonnestralen die dansen en schitteren op de wijde oceaan. Maar er is een gordijn voor elke deur en het gaat niet opzij, tenzij wij het zelf oplichten. Het gordijn is in feite niet voor de ingang, maar voor ons zicht. Zo heeft een enkel gordijn een oneindig aantal deuren bedekt.

